

“मीठे बच्चे- तिमी धेरै समयपछि फेरि बाबासँग मिलेका छौं त्यसैले तिमी धेरै धेरै सिक्किलधे हौ।”

प्रश्न:- आफ्नो स्थितिलाई एकरस बनाउने उपाय के हो?

उत्तर:- सधैं याद राख- जुन सेकेण्ड पास भयो, त्यो ड्रामा। कल्प पहिला पनि यस्तै भएको थियो। निन्दा-स्तुति, मान-अपमान सबै अगाडि आउनु नै छ, त्यसैले आफ्नो स्थितिलाई एकरस बनाउनको लागि विगतको चिन्तन नगर।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूप्रति रुहानी बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ। रुहानी बाबाको नाम के हो? शिवबाबा। उहाँ सबै आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ। सबै रुहानी बच्चाहरूको नाम के हो? आत्मा। जीवको नाम भिन्दा-भिन्दै राखिन्छ, आत्माको नाम उहाँ रहन्छ। यो पनि बच्चाहरूले जानेका छन्- सत्सङ्ग धेरै छन्। यो हो सच्चा-सच्चा सत्यको सङ्ग, जसमा सत् बाबाले राजयोग सिकाएर हामीलाई सत्ययुगमा लैजानु हुन्छ। यस्तो अरु कुनै पनि सत्सङ्ग वा पाठशाला हुन सक्दैन। यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। सारा सृष्टि चक्र तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ। तिमी बच्चाहरू नै स्वदर्शन चक्रधारी हौ। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- यो सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ। कसैलाई सम्झायौ भने चक्रको सामुन्ने खडा गर। अब हामी यतातिर जाँदैछौं। बाबाले जीव आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। यो नयाँ कुरा होइन। जानेका छौ- कल्प-कल्प सुन्छौं, अब फेरि सुन रहेका छौं। तिम्रो बुद्धिमा कुनै पनि देहधारी बाबा, टिचर, गुरु छैन। तिमीलाई थाहा छ- विदेही शिवबाबा हाम्रो टिचर, गुरु हुनुहुन्छ। अरु कुनै पनि सत्सङ्ग आदिमा यस्तो कुरा गर्दैनन्। मधुबन त यो एउटै हो। उनीहरूले फेरि अर्को मधुबन वृन्दावनमा देखाउँछन्। त्यो भक्ति मार्गमा मनुष्यहरूले बनाएका हुन्। वास्तवमा मधुबन त यो नै हो। तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी सत्ययुग, त्रेतादेखि लिएर पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै अहिले संगममा आइपुगेका छौं- पुरुषोत्तम बन्नको लिएर। हामीलाई बाबाले आएर स्मृति दिलाउनु भएको छ। ८४ जन्म कसले र कसरी लिन्छन्, त्यो पनि तिमीले जानेका छौ। मनुष्यले त केवल भनिदिन्छन्, केही बुझ्दैनन्। बाबाले राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ। सत्ययुगमा सतोप्रधान आत्माहरू थिए, शरीर पनि सतोप्रधान थियो। यो समय त सत्ययुग होइन, यो हो कलियुग। हामी गोल्डेन एजमा थियौं। फेरि चक्कर लगाएर पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै हामी आइरन एजमा आइपुगेका छौं फेरि पनि चक्कर अवश्य लगाउनु नै छ। अब जानु छ आफ्नो घर। तिमी सिक्किलधे बच्चा हौ नि। सिक्किलधे उनलाई भनिन्छ जो हराउँछन्, फेरि धेरै समयपछि मिल्छन्। तिमी ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौ। तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ- उहाँ उही बाबा हुनुहुन्छ जसले ५ हजार वर्ष पहिला यस सृष्टि चक्रको ज्ञान हामीलाई दिनु भएको थियो। स्वदर्शन चक्रधारी बनाउनु भएको थियो। अहिले फेरि बाबा आएर मिल्नु भएको छ। जन्म सिद्ध अधिकार दिनको लागि। यहाँ बाबाले महसुस गराउनु हुन्छ। यसमा आत्माको ८४ जन्मको पनि महसुसता हुन्छ। यी सबै कुरा बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। जसरी ५ हजार वर्ष पहिला पनि सम्झाएको थिएँ- मनुष्यलाई दैवता या कंगाललाई श्रीपेचधारी बनाउनको लागि। तिमीले बुझेका छौ- हामीले ८४ पुनर्जन्म लियौं, जसले लिएका छैनन् उनीहरू यहाँ सिक्नको लागि आउँदा पनि आउँदैनन्। कसैले थोरै बुझ्छन्। नम्बरवार त हुन्छन् नि। आ-आफ्नो घर गृहस्थमा रहनु छ। सबै त यहाँ आएर बस्दैनन्। रिफ्रेश हुन उनीहरू आउँछन् जसलाई धेरै राम्रो पद पाउनु छ। कम पद पाउनेले धेरै पुरुषार्थ पनि गर्दैनन्। यो ज्ञान यस्तो छ, थोरै पुरुषार्थ गरे पनि त्यो व्यर्थ जाँदैन। सजाय खाएर आउँछन्। पुरुषार्थ राम्रो गरे भने सजाय पनि कम हुन्छ। यादको यात्रा विना विकर्म विनाश हुँदैन। यो त घरी-घरी आफूलाई याद गराऊ। कोहीसँग मिल्दा पनि पहिला त उनलाई यो बुझाउनु छ- आफूलाई आत्मा सम्झनुहोस्। यो नाम त पछि शरीरको मिलेको हो, कसैलाई पनि बोलाउँछन् शरीरको नामले। यस संगममा नै बेहदको बाबाले रुहानी बच्चाहरूलाई बोलाउनु हुन्छ। तिमीले भन्छौ- रुहानी बाबा आउनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- रुहानी बच्चाहरू। पहिला रूह भनेर फेरि बच्चाहरूको नाम लिनुहुन्छ। रुहानी बच्चाहरू! तिमीले बुझ्यौ? रुहानी बाबाले के सम्झाउनु हुन्छ? तिम्रो बुद्धिले जान्दछ- शिवबाबा यस भागीरथमा विराजमान हुनुहुन्छ, हामीलाई उही सहज राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। अरु कुनै मनुष्य छैन, जसमा बाबा आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। उहाँ बाबा आउनु हुन्छ नै पुरुषोत्तम संगमयुगमा। अरु कुनै पनि मनुष्यले कहिल्यै यस्तो भन्न सक्दैन, सम्झाउन सक्दैन। यो पनि तिमीलाई थाहा छ- यो शिक्षा यी बाबाको होइन। यिनलाई त यो थाहा थिएन-

कलियुग खतम भएर सत्ययुग आउँछ। यिनको अब कुनै देहधारी गुरु छैन। अरु सबै मनुष्य मात्रले त भन्छन्- हाम्रो फलाना गुरु हुनुहुन्छ। फलानो गएर महाज्योतिमा मिल्यो। सबैका गुरु देहधारी हुन्। धर्म स्थापक पनि देहधारी हुन्। यो धर्म केसले स्थापना गर्यो? परमपिता परमात्मा त्रिमूर्ति शिवबाबाले, ब्रह्माद्वारा स्थापना गर्नु भएको हो। यिनको शरीरको नाम ब्रह्मा हो। क्रिश्चियनहरूले भन्छन्- क्राइस्टले यो धर्म स्थापना गर्नुभयो। उनी त देहधारी हुन्। चित्र पनि छ। यस धर्मको स्थापकको चित्र के देखाउँछन्? शिवको नै देखाउँछन्। शिवको चित्र पनि कुनै ठूलो, कुनै सानो बनाउँछन्। हो त बिन्दु नै। नाम-रूप पनि छ तर अव्यक्त। यी आँखाले देख्न सकिँदैन। शिवबाबाले तिमी बच्चाहरूलाई राज्य-भाग्य दिएर जानु भएको हो, त्यसैले त याद गर्छौं नि। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मनमनाभव। म एक बाबालाई याद गर। कसैको स्तुति गर्नु छैन। आत्मालाई बुद्धिमा कुनै देह याद नआओस्, यो राम्रोसँग बुझ्नु पर्ने कुरा हो। हामीलाई शिवबाबाले पढाउनु हुन्छ। सारा दिन यो दोहोर्याइ राख। शिव भगवानुवाच- पहिला सुरुमा त परमात्माको बारेमा नै बुझ्नु पर्छ। यो पैक्का नगरेसम्म अरु कुरा गरेर केही पनि बुद्धिमा बस्दैन। कसैले भनिदिन्छन्- यो कुरा त सही हो। कसैले भन्छन्- यसलाई बुझ्न त समय चाहिन्छ। कसैले भन्छन्- विचार गर्छौं। किसिम-किसिमका आउँछन्। यो हो नयाँ कुरा। परमपिता परमात्मा शिवले आत्माहरूलाई बसेर पढाउनु हुन्छ। विचार चल्छ, के गरौं, जसबाट मनुष्यहरूको समझमा यो कुरा आउन सकोस्। शिव नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। आत्मालाई ज्ञानको सागर कसरी भन्न सकिन्छ? उहाँको त शरीर नै छैन। ज्ञानको सागर भएकाले अवश्य कुनै समय ज्ञान सुनाउनु भएको थियो, त्यसैले त उहाँलाई ज्ञान सागर भन्छन्। यतिकै त किन भन्छन् र। कोही धेरै पढेको छ भने भनिन्छ- यो त धेरै वेद-शास्त्र पढेको छ, त्यसैले शास्त्री अथवा विद्वान भनिन्छ। बाबालाई ज्ञानको सागर, अथोरिटी भनिन्छ। अवश्य आउनु भएको थियो। पहिला त सोध्नुपर्छ- अहिले कलियुग हो या सत्ययुग? नयाँ दुनियाँ हो या पुरानो दुनियाँ? लक्ष्य-उद्देश्य त तिम्रो सामुन्ने खडा छ। यदि अहिले यी लक्ष्मी-नारायण भएको भए त उनीहरूको राज्य हुन्थ्यो। यो पुरानो दुनियाँ, गरिबी नै हुँदैनथ्यो। अहिले त केवल यिनीहरूका चित्र छन्। मन्दिरमा मूर्ति देखाउँछन्। उनीहरूका महल बगैंचा आदि कति ठूला-ठूला हुन्छन्। केवल मन्दिरमा कहाँ रहन्छन् र। राष्ट्रपतिको भवन कति भव्य हुन्छ। देवी-देवता त ठूला-ठूला महलमा हुन्छन्। धेरै ठाउँ हुन्छ। त्यहाँ डराउने कुरा नै हुँदैन। सदैव फूलबारी हुन्छ। काँडा हुँदैन। त्यो हो नै बगैंचा। त्यहाँ त दाउरा आदि बाल्दैनन्। दाउरा बाल्दा धुवा हुन्छ त्यसैले दुःख अनुभव हुन्छ। त्यहाँ हामी धेरै सानो खण्डमा रहन्छौं। पछि गएर वृद्धि हुँदै जान्छ। धेरै राम्रा-राम्रा बगैंचा हुन्छन्, सुगन्ध आइरहन्छ। जंगल नै हुँदैन। अहिले अनुभूति हुन्छ, देख्न त सकिँदैन। तिमीले ध्यानमा ठूला-ठूला महल आदि देखेर आउँछौ, त्यो त यहाँ बनाउन सकिँदैन। साक्षात्कार भयो फेरि हराउँछ। साक्षात्कार त गरेका छौ नि। राजाहरू, राजकुमार-राजकुमारी हुन्छन्। धेरै रमणीक स्वर्ग हुन्छ। जस्तै यहाँ मैसूर आदि रमणीक छन्, त्यस्तै त्यहाँ धेरै राम्रो हावा चलिरहन्छ। पानीका झरना बगिरहन्छन्। आत्माले सम्झन्छ- मैले राम्रा-राम्रा चीजहरू बनाऊँ। आत्मालाई स्वर्ग त याद आउँछ नि।

तिमी बच्चाहरूलाई महसूस हुन्छ- त्यहाँ के-के होलान्! हामी कहाँ रहन्छौ होला! यस समयमा यो स्मृति हुन्छ। चित्रहरूलाई हेर, तिमी कति भाग्यशाली छौ। त्यहाँ दुःखको कुनै कुरा हुँदैन। हामी त स्वर्गमा थियौं फेरि तल झर्छौ। अब फेरि स्वर्गमा जानु छ। कसरी जाने? डोरीमा झुण्डिएर जान्छौ र? हामी आत्माहरू त शान्तिधामका निवासी हौं। बाबाले स्मृति दिलाउनु भयो- अब तिमी फेरि देवता बनिरहेका छौ र अरुलाई पनि बनाइरहेका छौ। कतिले घर बसेर पनि साक्षात्कार गर्छन्। बाँधेलीहरूले कहिल्यै देखेका कहाँ छन् र। कसरी आत्मालाई उमंग आउँछ। आफ्नो घर नजिक आइपुगे पछि आत्मालाई खुसी हुन्छ। सम्झन्छन्- बाबाले हामीलाई ज्ञान दिएर शृंगार गर्न आउनु भएको छ। आखिर एक दिन अखबारहरूमा पनि छापिन्छ। अहिले त स्तुति-निंदा, मान-अपमान सबै सामुन्ने आउँछ। जानेका छौं- कल्प पहिला पनि यस्तै भएको थियो, जो सेकेण्ड पास भयो, त्यसलाई चिन्तन गर्नु हुँदैन। अखबारहरूमा कल्प पहिला पनि यस्तै उल्टो छापिएको थियो। फेरि पुरुषार्थ गरिन्छ। हंगामा त जो भएको थियो, त्यो भयो। नाम त प्रख्यात भयो नि। फेरि तिमीले जवाफ दिन्छौ। कसैले पढ्छन्, कसैले पढ्दैनन्। फर्सत मिल्दैन। अरु काममा लाग्न थाल्छन्। अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ- यो बेहदको विशाल ड्रामा हो। टिक-टिक चलिरहन्छ, चक्र घुमिरहन्छ। एक सेकेण्डमा जे पास भयो, फेरि ५ हजार वर्षपछि दोहोरिन्छ। जे भयो त्यो सेकेण्डपछि ख्यालमा आउँछ। यो भूल भयो, ड्रामामा निश्चित भयो। कल्प पहिला पनि यस्तै भूल भएको थियो, त्यो बित्यो। अब फेरि पछिको लागि गर्दैनौ। पुरुषार्थ गरिरहन्छौ। तिमीलाई सम्झाइन्छ- घरी-घरी यो भूल गर्नु राम्रो होइन। यो कर्म राम्रो होइन। दिल खान्छ- मबाट यो नराम्रो काम भयो। बाबाले सल्लाह दिनुहुन्छ, यस्तो नगर, जसबाट कसैलाई दुःख होस्। मनाही गरिन्छ। बाबाले बताइदिनुहुन्छ- यो काम नगर, नसोधिकन चीज लियो, यसलाई चोरी

भनिन्छ। यस्तो काम नगर। रुखो बोली नबोल। आजकल दुनियाँमा हेर, कस्तो छ– कुनै नोकरसँग रिसायो भने उसले पनि दुस्मनी गर्न लाग्छ। त्यहाँ त बाघ र बाख्रा पनि आपसमा मिलेर रहन्छन्। यहाँ नुनपानी, त्यहाँ क्षीरखण्ड। सत्ययुगमा सबै मनुष्य आत्माहरू आपसमा क्षीरखण्ड हुन्छन्। यस रावणको दुनियाँमा सबै मनुष्य नुनपानी छन्। पिता-पुत्र पनि नुनपानी छन्। काम महाशत्रु हो नि। काम कटारी चलाएर एक-अर्कालाई दुःख दिन्छन्। यो सारा दुनियाँ नुनपानी छ। सत्ययुगी दुनियाँ क्षीरखण्ड हो। यी कुरालाई दुनियाँले के बुझ्छन्। मनुष्यले त स्वर्गलाई लाखौं वर्ष हुन्छ भनिदिन्छन्। त्यसैले कुनै कुरा बुद्धिमा आउन सक्दैन। जो देवताहरू थिए उनीहरूलाई नै स्मृतिमा आउँछ। तिमीलाई थाहा छ– यी देवता सत्ययुगमा थिए। जसले ८४ जन्म लिएका छन्, उनैले फेरि आएर पढ्छन् र काँडाबाट फूल बन्छन्। यो बाबाको एउटै विश्व विद्यालय हो, यसका शाखाहरू निस्किरहन्छन्। खुदा जब आउनु हुन्छ, तब उहाँका सेवाधारी बन्छन्, जसद्वारा स्वयं खुदाले राजाई स्थापना गर्नुहुन्छ। तिमीले बुझेका छौं– हामी खुदाका खिदमतगार हौं। तिनीहरूले जिस्मानी खिदमत गर्छन्, यो हो रूहानी। बाबाले हामी आत्माहरूलाई रूहानी सेवा सिकाइरहनु भएको छ किनकि रूह नै तमोप्रधान बनेको छ। फेरि बाबाले सतोप्रधान बनाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– म एकलाई याद गर्यो भने विकर्म विनाश हुन्छन्। यो योग अग्नि हो। प्राचीन योग गायन गरिएको छ नि। नक्कली योग त धेरै छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– यादको यात्रा भन्नु ठीक छ। शिवबाबालाई याद गर्दै-गर्दै तिमी शिवपुरीमा पुग्छौ। त्यो हो शिवपुरी। त्यो विष्णुपुरी। यो रावण पुरी। विष्णु पुरी पछि हुन्छ राम पुरी। सूर्यवंशी पछि चन्द्रवंशी हुन्छ। यो त सामान्य कुरा हो। आधाकल्प सत्ययुग-त्रेता, आधाकल्प द्वापर-कलियुग। अहिले तिमी संगममा छौ। यो पनि केवल तिमीले जानेका छौ। जसले राम्रोसँग धारणा गर्छन्, उनले अरूलाई पनि बुझाउँछन्। हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं। यो कसैको बुद्धिमा याद रह्यो भने पनि सारा ड्रामा बुद्धिमा आउँछ। तर कलियुगी देहका सम्बन्धी आदि याद आइरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीले याद गर्नु छ, एक बाबालाई। सर्वका सद्गति दाता, राजयोग सिकाउने वाला एक हुनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– शिवबाबाको नै जयन्ती हो, जसले सारा दुनियाँलाई पल्टाउनु हुन्छ। तिमी ब्राह्मणहरूले नै जानेका छौ, अहिले हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं। तिमी ब्राह्मणहरूलाई नै रचयिता र रचनाको ज्ञान बुद्धिमा छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) कुनै पनि यस्तो कर्म गर्नु छैन जसबाट अरूलाई दुःख हुन्छ। नमीठो बोली बोल्नु हुँदैन। धेरै धेरै मिलनसार भएर रहनु छ।

२) कुनै पनि देहधारीको स्तुति गर्नु छैन। बुद्धिमा रहोस्– हामीलाई शिव बाबाले पढाउनु हुन्छ। उहाँ एकको नै महिमा गाउनु छ, ईश्वरीय सेवाधारी बन्नु छ।

वरदानः– सबैको गुणलाई देख्दै स्वयंमा बाबा का गुणहरूलाई धारण गर्ने गुणमूर्त भव संगमयुगमा जुन बच्चाहरूले गुणको माला धारण गर्छन्, उनीहरू नै विजय मालामा आउँछन्। त्यसैले होलीहंस बनेर सबैको गुणलाई हेर। एक बाबाका गुणहरूलाई स्वयंमा धारण गर, यो गुणमाला सबैको गलामा लगाइएको होस्। जसले जति बाबाका गुणहरूलाई स्वयंमा धारण गर्छन् उनको गलामा त्यति नै ठूलो माला पर्छ। गुणमालालाई स्मरण गर्नाले स्वयं पनि गुणमूर्त बन्छन्। त्यसैको यादगारमा देवता र शक्तिहरूको गलामा माला देखाउँछन्।

स्लोगनः– साक्षीपनको स्थिति नै यथार्थ निर्णयको तख्त हो।